ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

ΔΥΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ δεῖπνο ὁ κ. Παμὲλ ἄρχισε νά κόβῃ βόλτες μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι του μ' ἕνα ποῦρο στὸ στόμα γιὰ νὰ διευκολύνῃ, καθώς ἔλεγε, τὴ χώνευση. Ἡ γυναῖκα του καθόταν κοντὰ στὸ τραπέζι, ὅπου βρισκόταν ἡ λάμπα καί διάβαζε τὴν ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα της. Ἄξαφνα ἄκουσαν νὰ χτυπᾷ τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας καί σὲ λίγο μπῆκε ὁ ὑπηρέτης συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα νέο. Ἦταν ὁ γυιός τους, ὁ Παῦλος.

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, Παῦλε ; εἶπε ἡ μητέρα του. Ἔλα, φίλησε τοὺς γονεῖς σου ! ..

Ὁ Παῦλος ἦταν ψηλός, μὲ σφιχτοδεμένο κορμὶ καὶ κατακόκκινο πρόσωπο Ἔμοιαζε πολὺ τοῦ πατέρα του παρὰ τῆς μητέρας του, μιᾶς ἀδύνατης καὶ μικροκαμωμένης γυναίκας.

— Τί ὡραία ἔκπληξη ἦταν αὐτή, φώναξε εὐχαριστημένος ὁ κ. Παμέλ.

— Μήπως συνέβη κανένα κακὸ στὴ γυναίκα σου ; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ μητέρα του. Φαίνεσαι στενοχωρημένος. Πές μας, τί ἔχεις ;

— Ἡ γυναίκα μου εἶνε περίφημη στὴν ὑγεία της, ἀλλὰ γι' αὐτὴ ἀκριβῶς ἤρθα νὰ σᾶς μιλήσω. Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σᾶς λυπήσω φανερώνοντας τὶς στενοχώριες μου, ἀλλὰ τὰ πράγματα ὅλο καὶ στὸ χειρότερο πᾶνε. Ἡ εὐτυχία μου διατρέχει σοβαρὸ κίνδυνο. Ἡ Σουζάνα δὲν εἶνε ἐνείνη ποὺ ἤξερα στὴν ἀρχή. Κάθε μέρα τὸ βλέπω καθαρώτερα. Ὅταν τὴν παντρεύτηκα ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, εἶχα τὴν ἰδέα πὼς παίρνω ἕνα σοβαρὸ κορίτσι, ἀνεπτυγμένο, ποὺ μ' ἀγαποῦσε μὲ πάθος κι' εἶχε τὰ ἴδια γοῦστα μὲ μένα. Τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνες τοὺς περάσαμε εὐχάριστα, ἀλλὰ δὲν ἄργησαν νὰ παρουσιαστοῦν νέφη στὸν οὐρανό μας. Στὴν ἀρχὴ ἡ Σουζάνα ἄρχισε νὰ μοῦ κάνῃ παρατηρήσεις γιατὶ δὲν ἤθελε λέει, νὰ συναναστρέφομαι ὡρισμένους φίλους μου. Στὸν περίπατο ποὺ βγαίναμε εἶχε γοῦστο ἐντελῶς διάφορο ἀπὸ τὰ δικά μον, στὸ θέατρο δὲν τῆς ἄρεσαν τὰ εὐθυμα ἔργα, ἐνῶ ἐγὼ τὰ προτιμοῦσα, κι' ἤθελε νὰ τρώμε σε πολυσύχναστα ἐστιατόρια, ἐνῶ ἐγὼ συνήθιζα νὰ τρώγω ἥσυχα καὶ χωρὶς νὰ μὲ ξεκουφαίνουν οἱ διάφορες μουσικές Ἀσήμαντες λεπτομέρειες θὰ πῆτε, ἀλλὰ ἀρκετὲς στὸν καθημερινὸ βίο. Ἔννοεῖται ὅτι δὲν ὑποχωροῦσα σ' ὅλα... Τὸ βράδυ πάλι δὲ μ' ἄφηνε νὰ πηγαίνω ν' ὀνταμώσω τοὺς φίλους μου, παλιοὺς ἀγαπημένους συμμαθητάς μου. Ἐγὼ ὡστόσο δὲν τῆς ἔκανα τὸ χατῆρι καὶ τὴ νύχτα ποὺ γύριζα τὴν εὕρισκα στενοχωρημένη καὶ θυμωμένη μαζί μου. Αὐτὴ μὲ παρακινοῦσε νὰ πηγαίνουμε σὲ κάτι πληκτικὰ χορευτικὰ κέντρα καὶ σὲ μερικὲς πληκτικώτερες φιλικές της συγκεντρώσεις. Τὰ ἴδια πάλι εἴχαμε καὶ μὲ τὸ φαγητὸ καὶ μὲ τοὺς ὑπηρέτες καὶ μὲ τὶς τουαλέττες. Ἐπειδὴ τὸ πήραμε συνήθεια πειὰ νὰ μὴ φένουμε σύμφωνοι σὲ τίποτε, ἡ κατάσταση χειροτερεύει κι' αἰσθάνομαι ὅτι κάποια ψυχρότης ἄρχισε ν' ἀναπτύσσεται ἀναμεταξύ μας.

Ὁ Παῦλος σταμάτησε λίγο περίλυπος κι' ἡ μητέρα του τὸν ἐρώτησε :

— Ἔχεις νὰ προσθέσῃς ἄλλα ;

— Καὶ βέβαια ἔχω. Ἐξηγήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀναγατευτῇ καὶ στὴ δική μου τὴ δουλειά, στὴ διεύθυνση τοῦ ἐργοστασίου, μὲ τὴν ἀστεία δικαιολογία ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μένω πολλὲς ὧρες στὸ γραφεῖο μου κοντὰ στὴς δακτυλογράφους ποὺ εἶχα. Αὐτὸ δὲν τὸ ἔκανε γιατὶ ζήλευε, ἀλλὰ γιατὶ ἤθελε νὰ μὲ βασανίζῃ. Ἐγὼ ἀρνήθηκα νὰ ὑποκύψω στὴν παράλογη αὐτὴ ἀξίωσή της, αὐτὴ ἐπέμεινε κι' οἱ φιλονεικίες μας ἐκοπότσαν πειὸ συχνά. Τώρα εἴμαστε δυὸ θανάσιμοι ἐχθροί. Δὲ μ' ἀγαπάει, δὲ μοῦ δίνει καμμιὰ σημασία, δὲ μὲ λογαριάζει καθόλου πειά. Ἀπόψε μᾶς ἐπροσκάλεσαν στὸ δεῖπνο τους οἱ Ταντὶς κι' ἐγὼ τῆς ἐδήλωσα ὅτι δὲ θὰ πάω. Αὐτὴ μοῦ εἶπε ὅτι αὐτὸ τὸ κάνω ἀπὸ κακία, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἤθελα νὰ ἐργαστῶ. Στὸ τέλος μοῦ εἶπε ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀγένεια καὶ ὅτι θὰ πάῃ μόνη της χωρὶς ἐμένα. Καὶ κράτησε τὸ λόγο της, ἐπῆγε !... Ἐγὼ ἀνεῖ νὰ τὴν ἐμποδίσω καὶ νὰ ἐπιδειεύσω τὴν καταστασιν πρωτίμηση νὰρθῶ σὲ σᾶς νὰ μοῦ δώσετε τὴ συμβουλή σας πρωτοῦ λάβω ὁριστικὴ ἀπόφαση. Ἐσεῖς τὴν ξέρετε τὴ Σουζάνα. Τί μὲ συμβουλεύετε λοιπὸν νὰ κάνω : Δέ μπορῶ νὰ τὴν ὑπορέρω πειὰ κι' ἐν τούτοις ἐξακολουθῶ νὰ τὴν ἀγαπῶ. Εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος...

Σταμάτησε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο μ' ἕνα παράπονο στὴ φωνή του μὲ δυσκολία συγκρατῶντας τὰ δάκρυα.

— Παιδί μου, ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ ὁ κύριος Παμέλ, ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι πρέπει νὰ ἐπιβάλῃς μὲ κάθε τρόπο τὴ θέλησή σου μέσα στὸ σπίτι σου.

Ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ, γιατὶ τὸν ἐμπόδισε ἡ γυναῖκα του μὲ μιὰ ἐπιβλητικὴ χειρονομία, ποὺ τὸν παραξένεψε πολὺ γιατὶ δὲν τὸν εἶχε συνηθίσει ὡς τότε σὲ τέτοιες ἀναρχικότητες.

— Ἄφησέ με, Λουδοβίκε, νὰ τοῦ μιλήσω ἐγώ, φώναξε. Ἀγαπᾶς τὴ γυναίκα σου, παιδί μου, εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό, ἀλλὰ ἔχεις περισσότερο ἄδικο ἀπ' αὐτή. Ἐγὼ ποὺ σοῦ τὰ λέω αὐτά, Παῦλε μου, ἔχω τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς. Καταλαβαίνω τὴ κατάστασή σας ἀπὸ τὰ περάπονα ποὺ μᾶς ἐξέθεσες πρὸ ὀλίγου. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἡρα τοῦ γάμου σας, φαίνεται, ἐσὺ θέλησες νὰ διευθύνῃς τὸ σπίτι χωρὶς νὰ λογαριάζῃς τὰ προσωπικὰ γοῦσα καὶ τὶς συνήθειες τῆς γυναίκας σου, ἡ ὁποῖες μπορεῖ νὰ μὴ συμφωνοῦσαν μὲ τὶς δικές σου. Ὑποσυνηρίζεις ὅτι ἡ γυναίκα σου ἄλλαξε τελευταῖα αἰσθήματα, εἶσαι βέβαιος ὅμως ἂν κ' ἐσὺ ὁ ἴδιος δὲν ἄλλαξες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀρραβώνων σας καὶ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ γάμου σας ; Ὡστόσο ὅμως, ἔχω πεποίθηση ὅτι ὄχι μόνον ἔπαψες νὰσαι καλὸς ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ σοῦ ἔλλειψε καὶ ἡ καλὴ συμπεριφορὰ ἀπέναντί της μαζὶ μὲ τὴ στοιχειώδη εὐγένεια. Συμφωνῶ μαζί σου ὅτι ἡ ζήλεια τῆς Σουζάνας ἦταν ἀδικαιολόγητη. Ἐσὺ ὅμως θύμωσες κι' ἀνεῖ νὰ τῆς εἰπῇς καλὰ λόγια καὶ νὰ τὰ σιάξητε χωρὶς φασαρίες παρεφέρθηκες καὶ τὴν ἔβρισες. Πρόσεξε, παιδί μου, κι' ἡ φρονιμώτερη γυναίκα θὰ θελήσῃ νὰ σ' ἐκδικηθῇ, ἂν τὴ μεταχειριστῇς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο !...

Ἐνῶ μιλοῦσε ἡ κυρία Παμὲλ ἐκύτταξε κατάματα τὸ γυιό της καὶ συγχρόνως αἰσθάνονταν ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε καρφωμένο τὸ βλέμμα του ἀπάνω της καὶ τὴν ἄκουγε προσεχτικώτερα ἴσως ἀπὸ τὸν Παῦλο. Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἐξακολούθησε :

— Πίστεψε τὰ λόγια μου, ἀγαπημένο παιδί, καὶ σύρε νὰ βρῇς τὴ γυναίκα σου στὸ σπίτι τῶν φίλων της καὶ νὰ πῇς ὅτι τελείωσες τὴ δουλειά σου γρηγορώτερα ἀπ' ὅσο λογαριάζεις. Νὰ εἶσαι εὐχάριστος στὴ συντροφιά σου κι' εὔθυμος. Νὰ τῆς ἐμπνεύσῃς τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τότε, σοῦ ὁρκίζομαι, ὅτι θὰ τῆς ἐξασφαλίσῃς τὴν εὐτυχία. .

***

Τοὺς τρεῖς πρωτου, μῆνες περάσαμε εὐχάριστα...

Ὅταν ἔφυγε σὲ λίγο ὁ Παῦλος μιὰ νευρικὴ σιωπὴ ἀπλώθηκε στὸ μικρὸ σαλόνι. Ὁ κ. Παμὲλ κατάλαβε ὅτι ὅπα εἶπε ἡ γυναίκα του στὸν γυιό τους τάπε καὶ γι' αὐτόν. Καὶ πῆγε κοντά της καὶ τῆς εἶπε μὲ τρεμάμενη φωνή :

— Συγχωρεσέ με, ἀγαπημένη μου γυναικούλα, γιὰ τὶς ἰδιοτροπίες μου ποὺ ὑπέφερες σ' ὅλη μας τὴ ζωή. Πές μου τώρα τὴν ἀλήθεια, δέ μ' ἀπάτησες πότε. Γιατὶ μίλησες πρὸ ὀλίγου περὶ ἀπιστίας. Εἶπες πὼς ὅταν θελήσῃ μιὰ γυναίκα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν σύζυγό της τὸ κάνει εὔκολα...

Ἐκείνη βλέποντάς τον μπροστά της τόσο μετανοιωμένον κι' ἀξιολύπητο ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ πῇ ψέμματα.

— Ὄχι, ἀγαπημένε μου. Πῶς σοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ αὐτὴ ἡ ἰδέα ;...

Καὶ ξανασιώπησαν βυθισμένοι καθένας στὶς σκέψεις του...

Frederic Boutet

ΠΕΘΑΝΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΥ ΞΥΔΙ !...

Κάποιο ἀγγλικὸ ἰατρικὸ περιοδικὸ ἀνασφέρει ἕνα ὑπερβολικὰ παράξενο γεγονὸς ποὺ συνέβη τελευταῖα στὸ Σχροεισῶρν τῆς Ἀγγλίας. Πρὸ μηνὸς περίπου πέθανε στὸ μέρος αὐτὸ μιὰ κυρὰ κυρία 70 ἐτῶν, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ χρονία δηλητηρίασι, ἡ ὁποία ἦταν ἀποτέλεσμα «ὀξυδώσεως» ἂν μπορῇ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ λέξις αὐτή. Ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἀτὸ τριάντα ἐτῶν συνείθιζε νὰ πίνῃ σὲ κάθε γεῦμα της ἀπὸ μιὰ λίτρα ξύδι, γιὰ ν' ἀδυνατίσῃ. Ἔτσι μὲ τὸν καιρὸ ἀδυνάτησε βέβαια τρομερά, ἀλλὰ συγχρόνως ἀπ' τὸ πολὺ ξύδι ἐποιθε δηλητηρίασι ὁ ὀργανισμός της !

Ὅταν πρὸ μηνὸς ἀρρώστησε, ὁ γιατρὸς τὸν ὁποῖον ἐφώναξε διεπίστωσε ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός της, ἦταν πολὺ κατώτερη τῆς κανονικῆς, πὶ πλέον δὲ τὰ χέρια της, οἱ βραχίονές της, τὰ πόδια της καὶ ἡ κνῆμες τῆς εἶχαν μουρλίσει ἐντελῶς ! Στὶς ἀρτηρίες της κάτω ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες καὶ τὰ γόνατα δὲν παρετηρεῖτο καθόλου σφυγμός ! Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἐπροξένησε κατάπληξι στὸν ἰατρικὸ κόσμο τῆς Ἀγγλίας ὁ ὁποῖος διερωτᾶται πῶς ἕνα σῶμα μουσκευμένο σὰν σφουγγάρι ἀπ' τὸ πολὺ ξύδι κατώρθωσε νὰ ζήσῃ τόσα χρόνια !